

see det for rigtigt i en Lov for en enkelt Commune at optage Bestemmelser, der medføre væsentlige Forandringer i de for de øvrige Communer gjældende Skatteregler, og maa derfor tilraade, at alle Bestemmelser vedrørende den mellemcommunale Beskatning udgaae.

Til § 3.

Udvalgets Fleertal foreslaaer, at sidste Punktum af 1ste Stykke udgaaer, hvis det mere omfattende Forslag til § 6 vedtages.

§ 3 a., b. og c.

Udvalgets ovenfor nævnte Fleertal har ved at optage disse Forslag sluttet sig til tidligere lignende Forslag, som have vundet Thingets Bisald, og tillige havt for Nid at gjøre disse Forslag saa lempelige og saa lidet vanskelige at gennemføre som muligt. Det er af Hensyn hertil, at Fleertallet har begrænset § 3 a. Lit. b. til saadanne Embeder og Bestillinger, som alene vedkomme Kommunen, uagtet Meget kunde tale for at fastsætte det Samme for alle Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Forretningslocale er i Kjøbenhavn. Tilsvarende har Fleertallet, for at undgaae praktiske Vanskeligheder, i § 3 c. indskrænket sig til kun at foreslaae Beskatning af juridiske Personer, der eie faste Eiendomme, og kun haab deres Indtægt deraf angaaer, og er derved nærmest blevet ledet af Hensyn til Landkommunerne, for hvilke det er af stor Vigtighed at kunne under deres Beskatning indbringe alle Indtægter af de indenfor deres Grændser liggende Eiendomme.

Til § 4.

Idet Udvalget billiger, at Spørgsmaalet om Skattepligten kan bringes under Domstolenes Paaljendelse, ansees det fornødent udtrykkelig at tilføie, at Retten ikke maa besætte sig med at afgive noget Skjøn om Størrelsen af den skattepligtige Indtægt, hvilket forbeholdes Lignings- og Overligningscommissionen.

Til § 6.

Et Fleertal (Dam, Frederiksen, Gad, Povlsen, Rugaard) formener, at

en rigtig Opfattelse af Forholdet leder til at fritage Undersjøttelse fra Forældre og andre Gaver for Beskatning.

§ 7.

Blandt de Udgifter, som det tillades at fradrage, henhører vistnok allerede nu Assurancepræmie, men det ansees rigtigt at nævne samme udtrykkelig.

§ 10.

Det af Udvalgets Fleertal (Dam, Gad, J. A. Hansen, Olsen, Povlsen og sub-
sidiært Frederiksen) til § 10 stillede Endringsforslag gaaer ud paa at forandre Lovforslagets Scala for Skatteindtægtens Beregning — der er nedadgaaende for Indtægter under 1200 Rd., men forøvrigt aldeles forholdsmaessig for Indtægter fra 1200 Rd. indtil de allerhøieste Indtægter (1866: 150,000 Rd.) — saaledes at der gennem en moderat indenfor visse Grændser stigende Scala frembringes en noget forøget Skattebyrde af de største Indtægter, sammenlignet med en hvilken som helst lavere Indtægt. — Vort Forslag er en videre Gjennemførelse af den Tanke, som allerede ligger i Lovforslagets nedadgaaende Scala, at den større Indtægt i og for sig viser en større Skatteevne end den lavere Indtægt. Forskjellen er egentlig kun den, at vi ikke er skjende, at denne Sætning ikkun er berettiget indenfor en vis vilkaarlig Grænse (efter Lovforslaget 1200 Rd.), men tværtimod formene, at den er ganske anderledes almeengyldig og derfor bør udstrækkes ogsaa til de høieste Indtægter. Vi indrømme, at det ikke er muligt med mathematisk Nøjagtighed at paavise Forholdet mellem den større Indtægt og dennes større Skatteevne, men vi paastaar, at det Samme netop i samme Grad er Tilfældet med Lovforslagets Scala; det er lige let og lige vanskeligt bestemt at paavise Forskjellen mellem Skatteevnen for to høiere Indtægter, f. Ex. 6000 Rd. og 7000 Rd., som at paavise Forskjellen mellem Skatteevnen for to lavere Indtægter, f. Ex. 600 Rd. og 700 Rd. I begge Tilfælde maa man lade sig nøie med et